

БОГ НЕ ТЕ Е ЗАБРАВИЛ

Дейвид Уилкерсън
1 Август 1979

Едно огнено послание гори в костите ми. Това е послание, което всеки християнин трябва да чуе, особено в нашето време на непреодолими изкушения и мъчителна болка.

Посланието от Бог, което имам за вас е следното: Бог не те е забравил! Той знае точно къде се намиращ, през какво преминаваш и наблюдава всяка крачка по пътя ти. Но ние сме точно като децата на Израел, които се съмняваха в ежедневната Божия грижа за тях, въпреки, че пророци бяха пращани, за да има дадат чудесни обещания от Небето.

Божият народ седеше в тъмнина, гладен и жаден, молещ се за освобождение и утеха. Бог събираше в бутилка всяка тяхна сълза и чу плача им и каза: „Аз ще ви предпазя... Вече няма да гладувате и да изпитвате жажда... Ще се смиля над вас и ще ви заведа при извори от жива вода... защото Господ ще утеши народа си и ще се смили над всички онеправдани...” (Исая 49). Зарадва ли се Израел на тези обещания, изпратени директно от Божия трон? Престана ли Божия народ да се притеснява и започна ли да вярва на Господ, че ще ги избави? Повярваха ли онези, които изпитваха болка и бяха объркани дори и една единствена дума от тези обещания? Не!

„Но Сион рече: Иеова ме е оставил, И Господ ме е забравил.” (Исая 49:14). Това не бяха негодници или синове на дявола. Това бяха по-скоро онези „които търсеха Господ... синовете на Авраам... онези, които знаеха правда... в чието сърце беше Божия закон...” Колко по-ясно трябваше да предаде словото си Бог на тези инатливи, невярващи деца? Бог беше много загрижен, защото те не разбираха нито чуваха обещанията Му. Почти можеш да усетиш Божията раздражителност, порицавайки неверието им: „Аз, аз съм, Който ви утешавам: Кой си ти та се боиш от смъртен човек... А си забравил Господа Създателя си, Който разпротря небето и основа земята, И непрестанно всеки ден се боиш От яростта на притеснителя Като че се приготвяше да изтреби...” (Исая 51:12-13)

Ние просто пренебрегваме Божиите обещания

Звучи ли ви всичко това някак познато? Ето ни днес – деца на същия Свят Бог, притежаващи същите славни обещания за утехата на Святия Дух, а всеки ден се страхуваме от тиранина. Знаем какво е обещал нашия Господ: водителство, мир, подслон от буря, път там, където няма път, снабдяване на всяка нужда, изцеление на всяка болка. Вярваме ли нещо от това? Или просто забравяме тези обещания и продължаваме по пътя, притеснени и взимачи нещата в свои ръце? Страхувам се, че е така! И до един си приличаме. Стеснява се около врата ни, ставаме самотни и депресирани, падаме в изкушения и се отдаваме на похот, правим големи грешки и живеем във вина и ужас, и през цялото това време решаваме да забравим всичко, което Бог ни е обещал забравяме, че служим на Бог, който положи самите основи на тази земя. Забравяме, че Баща ни е могъщ, и че всичко, което съществува, е

създадено от Него. Виждаме само нашите проблеми. Страховете ни не допускат видението за силата и славата Му. Страхуваме се, изпадаме в паника, задаваме въпроси, съмняваме си.

В момент на нужда забравяме, че сме начертани на дланта Му. Вместо това, както и децата на Израел, ние се страхуваме, че ще трябва да понесем всичко и да ще бъдем унищожени от врага. Колко трудно трябва да е за любящия ни Баща да разбере защо не Му вярваме, след като сме съкрушени и сме в нужда. Бог сигурно си мисли: „Те не знаят ли, че съм ги връзал в дланите на ръцете Си... че не бих ги забравил в момент на нужда, както майка не би забравила сукалчето си... и въпреки, че майката може да забрави за детето си, аз не мога да забравя никое Мое дете.” (Исаия 49:15-16)

Неверието е греха на християните

Отново и отново Бог ходеше при Израел, молец за доверието им и упованието им по време на кризите. „Затова така казва Господ Иеова Светият Израилев: Чрез завръщане и почивка ще се избавите, В безмълвие и увереност ще бъде, силата ви; Но вие не искахте това” (Исаия 30:15). Бог им каза: „Не искахте да ви помогна и да ви водя. Не ме повикахте на помощ. Не се върнахте към мен за помощ и сила когато наистина се нуждаехте от тях. Не приехте съвета Ми, не ме изчакахте да работя, не изчакахте онова тихо слово зад вас, което прошепва: „Това е пътя, ходете по него”, не повярвахте, че силната Ми ръка може да ви освободи. Не призовахте Името Ми за да си починете в сянката на дланта Ми. Не! Взехте нещата в свои ръце, зависехте от други, вярвахте в собствените си мисли. Заченахте плява и изгоряхте в собствения си огън.”

Най-накрая Бог извика към Израел: „Потърсете в книгата Господна та прочетете; Никое от тия не ще липсва... Укрепете немощните ръце, И утвърдете отслабналите колена. Кажете на ония, които са с уплашено сърце: Укрепете се! не бойте се! Ето вашият Бог! Възмездие ще дойде с Божие въздаяние: Той ще дойде и ще ви избави... А скръб и въздишане ще побягнат.” (Исаия 34:16, 35:3-10)

Струва ми се, че дори Новият завет отеква Божието недоволство от неверието: „Но да проси с вяра без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа, понеже е колеблив и непостоянен във всичките си пътища.” (Яков 1:6-8)

Исус се притесняваше, че когато се завърне на земята, няма да намери вяра. Той току що беше завършил посланието за това колко сигурно Бог отговаря на молитви. Току що беше обещал, че Небесният ни Отец бързо ще „отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях.” На Исус сигурно Му е било тежко да каже следното: „Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро. Обаче, когато дойде Човешкият Син ще намери ли вяра на земята?” (Лука 18:7-8)

Започнали се да се съмняваме, че Бог все още отговаря на молитви

Може ли да е вярно, че продължава да ни боли, продължаваме да извършваме грехове, продължаваме да сме победени и да се проваляме, просто защото всъщност не вярваме, че Бог още отговаря на молитвите?

Виновни ли сме и ние като децата на Израел за това, че си мислим, че Бог ни е изоставил и ни е предал на собствените ни методи и преценки? Наистина ли вярваме, че нашия Господ вярваше в думите Си, когато каза, че Бог ще направи всичко точно на време в отговор на молитвата и вярата ни? Исус споменава, че повечето от нас, макар и призвани и избрани, няма да вярват в Него когато Той се завърне. Някои Божии хора вече не Му вярват. Те не вярват дълбоко в душите си, че молитвите им са от значение. Действат така, все едно са оставени сами на себе си.

Вместо да се предадем на Господ в тихо доверие и почивка в обещанията Му, ние се опитваме да намерим разрешение на проблемите си. И когато балона ни се спуска в лицето, ние се ядосваме на Бог.

Наскоро разведена жена ми сподели: „Тази вечер почти излязох да се усмъртя от пиене. Вече цяла година се моля моя съпруг да се върне, но вместо да се върне при мен, той се е хванал с друга жена. Бог не отговори на молитвата ми, така че си казах, че ще изляза и ще се напия, за да види колко съм Му ядосана.” Колко жалко! Била е готова да си го изкара на Бог, защото не е отговорил на молитвата и по начина, по който тя иска и когато тя иска. Както и много други, които молят Бог за услуга, тя искала само едно нещо: облекчение за собствената и самота и облекчение на сексуалните и нужди. Тя не искала повече от Исус, повече святост и християнски характер. Не! Просто искала мъж до себе си. Веднага мога да кажа, че Бог няма да отговори на молитвата на тази жена. Тя не е била готова да приеме обратно съпруга си. Все още е била емоционален инвалид и е щяла да се провали и втория път. След което единственото, с което е щяла да остане, е още един провал, а отчаянието и е щяло да се усложни. Бог не я е забравил, Той всъщност е бил милостив към нея. Спасил е живота и, но тя не е могла да го разбере.

Бъди честен! Вярата ти слаба ли е напоследък? Почти ли си се предал за определени неща, за които си се молил дълго време? Изморен ли си да чакаш? Махнал ли си примирено с ръце, като че искаш да кажеш: „Просто не виждам начин да пробия. Не знам къде греша и защо молитвата ми остава без отговор. Очевидно Бог ми казва „Не”.”

Ами какво да кажем за всички самотни хора по целия свят, които са разкъсвани в самотата си? Младите неомъжени, които прекарват месеци и дори години молейки се за любящ партньор? Други биха били доволни, ако Бог отговореше на молитвите им и им дадеше просто приятел. Те плачат нощем. Телефона се превръща в животоспасяващо и когато нещата станат непоносими, те се обаждат на някого – някой, с когото просто да си поговорят мъничко. Отговаря ли все още Бог на този вид молитви? Сещате ли се – старомодните християнски момичета, които все още се молят за християнски съпрузи, а момчетата – за християнски съпруги? Може ли Бог чудотворно да прати в самотните животи приятели, партньори, в отговор на молитвите и вярата им? Аз все още вярвам, че Бог работи по този

начин. И все пак със сигурност знам, след като съм говорил с хиляди самотни хора, че малцина от тях вярват в Божиите обещания.

Покажете ми самотно, наранено Божие дете, което поставя характера и растежа пред останалите си нужди и аз ще ви покажа такъв, който със сигурност ще се реализира. Вместо да се молят с вяра, вместо да четат Божието Слово и да стават по-силни, вместо да поверят бъдещето си в ръцете Му, повечето самотни хора гледат телевизия, четат жълти списания и затъпяват духовно. Вярата им е слаба, защото са духовни инвалиди. Те се молят само за кратко. Въргалят се в самосъжаление и самообвинение. Те са спрели развитието си и не вярват, мислейки си, че Бог ги е избрал от тълпата, за да ги третира зле. Бог не може да отговори на молитвите им, защото те не са готови за приятелство и истинска любов. Биха опропастили всичко за нула време, защото недоверието в Бог винаги води до нестабилност в човешките взаимоотношения. На всички самотни хора казвам: Върнете се към тайната стаичка! Върнете се към обикновената, детинска вяра! Започнете да копнеете за Исус – повече отколкото за приятел или партньор. И Бог, според Собственото Си Слово, ще посрещне нуждата ви.

Боже, помогни ми, или всичко да върви по дяволите

Почти навсякъде където ходя, чувам християни, дори служители, да ми казват, че нещо липсва в живота им. Мой приятел пастир се изрази така: „Дейвид, придобивам глад за Бога. Съкрушавам се в духа, плача и викам с часове. Чувствам, че нещо в мен иска да се изрази. Като че нещо ще се роди. Искам повече от Бог и повече от живота. Искам да бъда свят. Искам да познавам Бог и да достигна до Него. Моля се онова, което чувствам да не се разсее, но да продължи да расте, докато не пробия. Но за нещастие след няколко седмици губя съкрушения си дух. Връщам се обратно при старите си страхове и суша. Приближавам се доста, но никога не достигам. Тогава си казвам – какво стана?“

Това описва ли състоянието, в което сте? Чувствате ли, че сте точно пред портата, толкова близо, почти пробивате в живот на радост, вяра, отговорени молитви и победа? Има ли нещо у вас, което продължава да ви обвинява, все едно никога не правиш достатъчно за да угодиш на Бог? Мислите ли си понякога: „Аз просто нищо не правя. Нищо не се получава. Не раста. Нямам истински прогрес.“

Аз съм на мнение, че точно под повърхността във всеки един от нас се таи ужасяваща мисъл: „О, Боже, помогни ми, или ще пратя всичко по дяволите.“ Никога не го казваме, но си го мислим. „Боже, толкова съм слаб, толкова съм податлив към моя грях, толкова невеж относно победата над изкушението, толкова объркан относно молитвата и това как да победя дявола, че се страхува, че ще направя нещо глупаво и ще съсипя всичко.“

Бог не е божествена енигма или гатанка

Какво означава когато молитвите остават без отговор? Когато болката се задържи за дълго? Когато на страданието му е позволено да продължи, а Бог изглежда не прави нищо да отговори на вярата ни? Бог често ни обича повече в такива моменти, отколкото когато и да било досега. Словото казва: „Бог наказва този, когото обича.” Наказанието на любовта има предимство пред всеки акт на вяра, пред всяка молитва, пред всяко обещание. Онова, което аз виждам като болка в мен, може да е Неговата любов към мен. Може да е нежната Му ръка, която наплясква ината и гордостта ми. Може би Бог ми казва: „Обещах да се погрижа за всяка твоя нужда. Казах ти, че ще направя всичко, за което ме помолиш с вяра. Ти трябва да приемеш период от наказания – това е единствения начин, по който мога да те направя опитен съд от любов. Можеш да се молиш да бъдеш освободен, но това само би забавило духовния ти растеж. Чрез това страдание ти ще се научиш на покорство, ако се покориш.”

Вярваме във вярата си. Ние наблягаме повече на силата на нашите молитви, отколкото на приемане на силата Му в себе си. Искаме да разберем Бог, така че да можем да го четем като книга. Не ни се иска да бъдем изненадани или объркани. И когато нещата се случат не според нашата представа за Бог, ние казваме: „Това не може да е Бог; това не е начина, по който Той работи.”

Толкова сме заети да работим върху Бог, че забравяме, че Той работи върху нас. За това става дума в този живот: Бог работи в нас, опитващ се да ни преправи в славни съдове. Толкова сме заети да се молим да променим нещата, че ни остава малко време да позволим на молитвата да ни промени. Бог не ни е дал в ръцете молитвата и вярата, като че те са някакви тайни инструменти, с които избрана група „експерти” се опитват да измъкнат нещо от Него. Бог каза, че е по-склонен да дава, отколкото ние сме склонни да получаваме. Защо използваме молитвата и вярата като „ключове” или инструменти да отключим нещо, което никога не е било заключено? Всичко е даром дадено. Всичко вече е изляно. Това е склад с отворени прозорци и врати, с Баща, който вече ежедневно работи, даващ ни благата Си. Когато Исус каза: „Хлопайте, и ще ви се отвори.” Той говореше за твоята врата, не за Неговата. Събори всичките си врати. Не се нуждаеш от ключ, за да влезеш в присъствието Му.

Молитвата не е за Божия полза, а за наша. Вярата не е за Негова полза, а за наша. Бог не е някаква вечна, божествена енигма. Той не се е обградил с гатанки, които хората да разгадаят, все едно „Мъдрият ще получи наградата”

Толкова сме объркани относно молитвата и вярата; имали сме дързостта да си помислим, че Бог ни е личния „дух от бутилката”, който изпълнява всяко желание. Мислим, че вярата е начин да притиснем Бог до стената чрез собствените Му обещания. Мислим си, че Бог е доволен от усилията ни да Го опрем до стената и да извикаме: „Господи, не можеш да се отметнеш от обещанието Си. Искам онова, което си обещал. Ти си вързан със Словото Си. Трябва да го направиш или Словото Ти не е истина.”

Поради това пропускаме истинския смисъл на молитвата и вярата. Виждаме Бог само като такъв, който дава, а ние сме получателите. Но молитвата и вярата са пътищата, чрез които

ние почваме да даваме на Бог. Те трябва да се използват не като начини да получим нещо от Бог, но като начин да Му дадем онези неща, които Му се харесват.

Нещо по-добро от отговорена молитва

Искаш обещанието или искаш Онзи, който обеща? Искаш отговор на молитвите си или искаш Този, който прави всичко за добро? Можеш ли да си представиш съпруга, която стои при съпруга си само заради богатата, която получава? Тя се радва на престижа на уважавания си съпруг, използвайки безплатно името му, за да заеме по-високо положение. Наслаждава се на лукса, който той и дава, постоянно харчи от кредитните му карти. Въпреки всичко тя приема за даденост този, който я обича. Няма много време за него; толкова е загрижена за собствените си удобства и удоволствия. Колко мислите ще отнеме на света да разбере, че тя използва съпруга си, че е по-заинтересована в онова, което той и дава, отколкото в самия него? Възлюбена Христова невясто, не е ли това начина, по който ние се отнасяме към Господаря си? Искаме да използваме кредитните Му карти, докато почти не се интересуваме от любовта Му.

Всички обещания са ни дадени, така че да можем да съучастници в Него. Той иска да вложи Божествената природа от любов в нашите хилави телца.

Дали вярвам, че всички обещания ми принадлежат? Да! Дали вярвам, че Бог все още отговаря на молитви? Да! Дали вярвам, че Той ще ме утеши, освободи, че ще ми даде нещата, от които се нуждая, за да бъда свободен и удовлетворен? Да! Но всичко, което Бог прави в мен и за мен, зависи от едно нещо: Трябва да вярвам, че Той ме чува когато Го викам, че Той събира в бутилка всяка моя сълза, че Той е по-склонен да дава, отколкото аз да получавам, че Той е по-нетърпелив да отговори на всяка молитва, която ще ми помогне да бъда повече като Него, че Той никога не ще задържи нещо, от което се нуждая, по-дълго, отколкото мога да издържа без него.

Бог не ме е изоставил, нито пък теб! Хиляди пъти не! Точно сега Той ни чака да повярваме, че Той прави всичко за добро. Така че спри да се опитваш да го проумееш; спри да се притесняваш; спри да се съмняваш в Господ! Отговора идва! Бог не е оглушал! Ще жънеш – в точното време – ако не отпаднеш!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1979 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[God Has Not Forgotten You](#)